

Проповед на Лазаровден

Братя и сестри,

Велика утеха ни дава Господ с възкресяването на четиридневния Лазар. Спасителят и друг път е възкресявал мъртви. И друг път Божията сила е променяла обичайния ход на грехопадналата ни природа, наследила смърт и тление. Христос възкресява и дъщерята на началника на синагогата, и сина на Наинската вдовица.

Но днес Той, Всемиловичивият, тъжен духом се доближава до гробната пещера на Своя приятел, брата на Марта и Мария. И евангелист Йоан добавя: „Иисус се просълзи“. Да, в гробницата, в напредналото тление, с повити нозе и ръце лежи не само Лазар. Тук е положен целокупният човешки род, който бе създаден за безсмъртие, но поради завист от дявола, се срива от високото си назначение, напусна рая и наследи горчивия плод на грехове, болести, старост и смърт. В гроба е положен Господния приятел, обичания от Господа Лазар. В гроба е плененото от дявола и смъртта човечеството, призвано за вечност, а наследило разтление.

Господ се просълзява тук, пред гроба на Лазар, както се просълзява и пред Йерусалим, Божия град, който Го не позна и Го отхвърли.

Всемиловичивото сърце на Богочовека милее за похитения от врага Божи образ. Защото чрез всяка човешка смърт, в гроба се полага сътворения по Божи образ, призван за висота и богоподобие наследник на Царството.

Затова толкова немислима, шокираща, страшна и неприемлива е смъртта. Тя е враг, от който не бихме се спасили, ако не беше дошъл Богочовекът.

Приел човешката природа изцяло, лишен единствено от грях, Изкупителят стои пред гроба на Лазар. И риданието на сестрите, и забележките на ироничните юдеи, и исконната човешка потрес пред смъртта тегнат към всесилието на Божията милост.

Защото не е по нашите сили да се преборим с древния човешки враг, предизвикал изгонването ни от рая. Не можем да се справим с този наш най-зъл противник – смъртта и онзи у когото е властта на смъртта, сиреч дявола.

Но Възкресителят е вече тук. Онзи, Който ще примири Отца с грехопадналия свят, е тук. Синът на Девата, Смиреният галилейски дърводелец. Старият по дни е тук. Просълзен, Създателят на света, чрез Когото всичко е станало, оплаква предадения на тление човешки род.

И само след броени мигове Словото, Коего каза: „Да бъде светлина“, ще заповяда на Лазар да излезе от гроба. И голямото, голямото множество оплаквачи, дошли от близко и далеч, ще чуят божествения глас, същия глас, който ще призове всинца ни при Второто Пришествие.

„Лазаре, излез“ – извиква Господ с висок глас. И послушният на Живия Бог излиза с повити нозе и ръце. Предаденият вече на тление се връща в нашия свят,

където обладаните от злост Божии врагове ще търсят да го убият, да го погубят отново, за да унищожат живото чудо, сторено от Месията. А възкресеният от Христос Божи приятел ще живее още цели 30 години като епископ на древния Китион, днешен Ларнака на остров Кипър.

Възкресяването на четиридневния Лазар е предобраз на Христовото Възкресение – неописуемия триумф над смъртта, който ще бъде само след няколко дни. Лазарова събота ни услажда и ни опиянява с възторга на непредставимото, случило се пред очите на всички, на най-радостното, покрило трагичния плод на нашата унаследена повреда, дава ни сили да вдъхнем от блаженството на близките, прегърнали дошлия от оня свят скъп сродник.

„Христе Боже, за да увериш в общото възкресение преди Твоите страдания, от мъртвите въздигна Лазар“ – пее на днешния ден Църквата. И ние ликуваме заедно с безчисленото множество християни от всички времена, ликуваме ободрени и подкрепени в дните преди най-скръбното събитие – Разпятието Христово и най-възторженото – Възкресението Христово.

И молим Всемиловичия Спасител да възкреси и нашите помрачени от грехове души! Амин!

2024 г.